

POSTANOWIENIE

17 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 17 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Zarządcy masy sanacyjnej V. spółki akcyjnej w
restrukturyzacji w W. – A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W.
przeciwko W.T.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej W.T.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 27 marca 2024 r., I AGa 336/23,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu tego postanowienia do dnia zapłaty.**

(A.D.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 listopada 2022 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu, po rozpoznaniu sprawy z powództwa I. S.A. we W. (aktualnie Zarządca masy

sanacyjnej V. S.A. w restrukturyzacji we W.- A. sp. z o.o.) przeciwko W.T. o zapłatę, utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym tego Sądu z 26 maja 2021 r., X GNC 416/21, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda z weksla kwotę 194 229,20 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 4 września 2020 r. do dnia zapłaty.

Apelacja pozwanego od tego orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 27 marca 2024 r.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że w sprawie powstała potrzeba wykładni art. 101 pkt 5 i 6 w zw. z art. 102 i art. 10 prawa wekslowego w kontekście wątpliwości, czy w przypadku weksla *in blanco*, opatrzonego prawdziwą datą wystawienia, nazwę remitenta należy uzupełnić na wekslu według stanu na tę datę i czy wpisanie na wekslu nazwy remitenta

nieobowiązującej w dacie jego wystawienia, skutkuje nieważnością tego dokumentu.

Na gruncie drugiej przyczyny kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) przyjęto, że skarżący powinien opisać we wniosku o przyjęcie skargi, na czym polegają, powzięte przez niego, na tle zastosowanej przez sąd określonej regulacji i w ustalonym przez sąd stanie faktycznym, wątpliwości interpretacyjne, nie rozwiane w dotychczasowym orzecznictwie i nauce prawa, a których rozwiązanie jest niezbędne do rozstrzygnięcia wniesionej skargi.

Wniosek nie spełnia tych założeń, albowiem został, w istocie, sformułowany w oderwaniu od niewątpliwych ustaleń faktycznych, a nadto jest, w istocie, wyrazem przyjętej przez pozwanego argumentacji przeciwko dochodzeniu przez powoda roszczeń zabezpieczonych wystawionym przez powoda wekslem gwarancyjnym *in blanco*. Tymczasem zgodnie z wyrażonym w orzecznictwie i literaturze przedmiotu poglądem, posiadacz weksla może uzupełnić weksel niezupełny w chwili wystawienia swoją nazwą (firmą) aktualną na dzień wypełnienia weksla, co odnosi się zarówno do następcy prawnego podmiotu (pierwszego remitenta), któremu wystawca weksla wręczył weksel (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2017 r., I CSK 425/16), jak i (tym bardziej) do sytuacji, w której jest to ten sam podmiot, który jedynie zmienił, w okresie między wręczeniem weksla a jego uzupełnieniem, swoją nazwę (firmę) na inną, pod która działa aktualnie w obrocie. W przytoczonym wyżej wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że upoważnienie w deklaracji wekslowej do wypełnienia weksla przez osobę imiennie wskazaną w deklaracji nie wyłącza możliwości jego wypełnienia przez następców prawnych tej osoby. Do wpisania na wekslu nazwy swojej firmy jako remitenta uprawniony jest każdorazowy uprawniony z weksla. Samo oznaczenie remitenta nie stanowi samodzielnej podstawy zarzutu dłużnika. Dłużnik może natomiast kwestionować jego następstwo prawne.

W rozpatrywanej sprawie remitent (uprawniony z weksla) jest ten sam od momentu wręczenia weksla, zmieniła się tylko jego firma, co w sądy *meriti* wyjaśniły w reakcji na zarzutu skarżącego powtórzone w ramach wniosku o przyjęcie skargi

W tym stanie rzeczy, wobec niewykazania przez pozwanego przywołanej przyczyny kasacyjnej orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radów prawnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1935 z późn.. zm.).

Agnieszka Piotrowska

(R.N.)

[a.ł]